

Zorginstituut Nederland

> Retouradres Postbus 320, 1110 AH Diemen

Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen (SKGZ)
T.a.v.
Postbus 291
3700 AG ZEIST

Zorginstituut Nederland
Zorg

Willem Dudokhof 1
1112 ZA Diemen
Postbus 320
1110 AH Diemen
www.zorginstituutnederland.nl
info@zinl.nl

T +31 (0)20 797 85 55

Contactpersoon

Datum 2 juli 2025
Betreft Definitief advies als bedoeld in artikel 114 van de
Zorgverzekeringswet
Geschil over vergoeding van mondzorg als bedoeld in de
zorgverzekering Menzis Basis
Verzekerde (verzoekster) en
zorgverzekeraar Menzis Zorgverzekeraar (verweerder)

Zaaknummer
2025009769

Onze referentie
2025014754

Uw referentie
202401869

Uw brieven van
4 april en 24 juni 2025

Geachte :

Zorginstituut Nederland (het Zorginstituut) heeft het verslag van de hoorzitting en de aanvullende stukken ontvangen.

Uit het verslag en de aanvullende stukken komen geen feiten of omstandigheden naar voren die het Zorginstituut aanleiding geven het voorlopig advies te herzien. U kunt het voorlopig advies als definitief beschouwen.

Verzoekster is het niet eens met de stelling van het Zorginstituut dat geen rechtstreekse relatie bestaat tussen het verloren gaan van element 13 en de kokhalsreflex. Als deze redenering wordt gevolgd, is het volgens verzoekster vreemd dat de implantaten in het verleden wel zijn vergoed in het kader van kokhalsproblematiek. Het Zorginstituut merkt op dat elke aanvraag afzonderlijk beoordeeld moet worden op de aanwezigheid van een (verzekerings)indicatie. Een eerdere (verzekerings)indicatie, betekent niet automatisch dat ook nu sprake is van een dergelijke indicatie. In het voorlopig advies van 14 mei 2025 heeft het Zorginstituut beoordeeld dat geen oorzakelijke relatie is aangetoond tussen de kokhalsreflex en het mogelijk verloren gaan van element 13.

Daarnaast vraagt u het Zorginstituut in te gaan op de stellingen dat volgens verzoekster een implantaat de enige oplossing is, terwijl volgens verweerder andere oplossingen mogelijk zijn. Nu verzoekster geen (verzekerings)indicatie heeft voor het vervangen van element 13, komt het Zorginstituut niet toe aan de beantwoording van deze vraag.

Hoogachtend,

-

Manager Juridische Zaken

Zorginstituut Nederland
Zorg

Datum
2 juli 2025

Onze referentie
2025014754

Advies Zorginstituut Nederland in een geschil over de uitvoering van de zorgverzekering

De Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen (SKGZ) heeft op 4 april 2025 aan Zorginstituut Nederland (het Zorginstituut) advies gevraagd als bedoeld in artikel 114, derde lid, van de Zorgverzekeringswet (Zvw). Verzoekster en verweerder hebben een geschil over de vergoeding van een implantaat ter plaatse van element 13 (hoektand rechtsboven).

Bij de adviesaanvraag heeft de SKGZ een kopie van het dossier gestuurd. Het Zorginstituut brengt een voorlopig advies uit, dat nog aangepast kan worden als uit het verslag van de hoorzitting en/of aanvullende stukken nieuwe feiten of omstandigheden naar voren komen.

In de tussen partijen overeengekomen zorgverzekering is de aanspraak op mondzorg omschreven. Dit komt overeen met de Zvw.

Vooraf merkt het Zorginstituut nog op dat zijn adviestaak beperkt is tot de vraag of verzoekster aanspraak heeft op een verstrekking of een vergoeding op grond van de basisverzekering. Dit betekent dat het Zorginstituut twee vragen beantwoordt. Namelijk, of de zorg in geschil onderdeel is van het basispakket en vervolgens of verzoekster op deze zorg is aangewezen. Dit laatste is een medische beoordeling. Er is een BIG-geregistreerde medisch adviseur betrokken bij de beoordeling van het geschil. Het Zorginstituut baseert het advies op de beschikbare informatie in het toegezonden dossier.

Het advies van het Zorginstituut kan geen betrekking hebben op een beslissing van verweerder op basis van de aanvullende verzekering of coulance.

Situatie van verzoekster

Namens verzoekster is een aanvraag ingediend voor een tandheelkundige behandeling. Verzoekster heeft toegelicht dat haar rechterhoektand, element 13, in twee jaar tijd driemaal is afgebroken. De behandelend tandarts heeft steeds geprobeerd de problemen op te lossen. De laatste keer heeft de tandarts twee gaatjes met lijm opgevuld, twee pinnetjes geplaatst en daarop een tand geboetseerd. Van de tandarts mocht verzoekster niet meer met element 13 bijten. Verzoekster durfde hierdoor niet meer te eten. Om de problemen op te lossen is volgens de behandelend tandarts een nieuw implantaat met kroon nodig. Het plaatsen van een zwevende brug over naastgelegen implantaten is volgens de tandarts geen oplossing. Dit veroorzaakt het risico dat door de zware druk op de rechterside beide implantaten/tanden verloren gaan. Ook volgens de kaakchirurg is het plaatsen van een zwevende brug geen optie, omdat die constructie te zwak is.

Verweerder heeft verklaard dat geen aanspraak bestaat op vergoeding van de aangevraagde tandheelkundige behandeling. Vergoeding van implantaten is volgens verweerder mogelijk indien sprake is van een ernstig geslonken tadeloze kaak, waarbij het implantaat dient als steun voor een volledige overkappingsprothese. Dit is in de situatie van verzoekster niet aan de orde. Verder kan aanspraak bestaan in het kader van de regeling fronttandvervanging. Verzoekster voldoet volgens verweerder echter niet aan de voorwaarden die op deze regeling van toepassing zijn.

Daarnaast kan mondzorg volgens verweerder in bijzondere gevallen worden vergoed conform artikel 2.7, eerste lid van het Besluit zorgverzekering (Bzv). Het verlies van één hoektand geeft echter geen dermate ernstige handicap dat aan voorwaarden uit artikel 2.7, eerste lid, onder a, Bzv wordt voldaan. Voor en achter het betreffende element bevinden zich reeds implantaten zodat er, indien de huidige constructie verloren gaat, een nieuwe meer definitieve oplossing kan worden vervaardigd zonder gebruik van uitneembare voorzieningen.

Verweerder heeft verder opgemerkt dat verzoekster in het verleden toestemming heeft gekregen voor implantologie met kroon- en brugwerk in verband met kokhalsproblematiek waardoor geen uitneembare voorzieningen kon worden gedragen. Dat probleem is volgens verweerder nu niet aan de orde. Tot slot is volgens verweerder ook geen sprake van een situatie zoals bedoeld in artikel 2.7, lid 1, sub c, van het Bzv.

Juridisch kader

De aanspraak op tandheelkundige zorg voor volwassenen is beperkt tot bijzondere tandheelkundige hulp. De bijzondere tandheelkundige hulp is beschreven in het eerste lid van artikel 2.7 van het Besluit zorgverzekering (Bzv).

Bijzondere tandheelkundige hulp is mogelijk:

- a) bij een ernstige ontwikkelingsstoornis, een groeistoornis of een verworven afwijking van het tand-kaak-mondstelsel;
- b) als de verzekerde een niet-tandheelkundige lichamelijke of geestelijke aandoening heeft **en** de verzekerde zonder de mondzorg geen tandheelkundige functie kan behouden of verwerven op hetzelfde niveau als dat zijn gebit zou zijn geweest als hij de aandoening niet had gehad;
- c) als een medische behandeling zonder de mondzorg onvoldoende resultaat heeft **en** de verzekerde zonder de mondzorg geen tandheelkundige functie kan behouden of verwerven op hetzelfde niveau als dat zijn gebit zou zijn geweest als hij de aandoening niet had gehad.

Daarnaast moet de hulp noodzakelijk zijn om een tandheelkundige functie te behouden, *“gelijkwaardig aan die welke hij zou hebben gehad als de aandoening zich niet had voorgedaan”*. Dit wordt in de praktijk het maatmanbeginsel genoemd. Schade aan het gebit die is ontstaan door de aandoening of behandeling kan in het kader van de bijzondere tandheelkunde worden hersteld. Schade die al vóór de aandoening of behandeling aanwezig was kan niet in dit kader worden hersteld.

Implantaten

Onder de zorg van artikel 2.7 lid 1 onderdeel a Bzv kan het aanbrengen van een tandheelkundig implantaat vallen, als sprake is van een ernstige ontwikkelingsstoornis, een groeistoornis of een verworven afwijking van het tand-kaak-mondstelsel.

Ingevolge artikel 2.7 lid 2 van het Bzv is onder de zorg bedoeld in het eerste lid onderdeel a tevens begrepen het aanbrengen van een tandheelkundig implantaat als sprake is van een zeer ernstig geslonken tandeloze kaak en de implantaten dienen ter bevestiging te zijn van een uitneembare prothese.

Fronttandvervanging

Artikel 2.7, zesde lid, Bzv bepaalt dat mondzorg voor verzekerden jonger dan drieëntwintig jaar ook omvat tandvervangende hulp met niet-plastische materialen alsmede het aanbrengen van tandheelkundige implantaten, indien het de vervanging van een of meer ontbrekende, blijvende snij- of hoektanden betreft die in het geheel niet zijn aangelegd, dan wel omdat het ontbreken van die tand of die tanden het directe gevolg is van een ongeval, en indien de noodzaak van deze zorg is vastgesteld voordat de verzekerde de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Beoordeling

De informatie in het dossier is tandheelkundig en juridisch beoordeeld.

Verzoekster vraagt om vergoeding van een implantaat ter plaatse van element 13 (hoektand rechtsboven) ten laste van de basisverzekering. Hieronder geeft het Zorginstituut op aan de hand van de verschillende onderdelen van artikel 2.7 Bzv aan of verzoekster op de zorg is aangewezen.

Een implantaat op grond van art. 2.7, lid 2, van het Bzv is bij verzoekster niet aan de orde. Uit het dossier blijkt namelijk niet dat het implantaat dient ter bevestiging van een uitneembare prothese. Gezien de leeftijd van verzoekster is vergoeding van een implantaat in het kader van een fronttandvervanging (artikel 2.7 lid 6 Bzv) ook niet van toepassing.

Implantaten kunnen mogelijk ook vergoed worden indien sprake is van een indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp op grond van art. 2.7, lid 1, onderdeel a van het Bzv. Hiervoor geldt dat sprake moet zijn van een ernstige ontwikkelingsstoornis, een groeistoornis of een verworven afwijking van het tand-kaak-mondstelsel. Bedoeld zijn schisis en in ernst met schisis vergelijkbare aandoeningen. Hiervan is bij verzoekster geen sprake. Het mogelijk verloren gaan van een hoektand leidt namelijk niet tot ernstig functieverlies.

Uit het dossier blijkt daarnaast dat verzoekster door haar kokhalsreflex al meer dan 30 jaar geen uitneembare voorziening zoals een kunstgebit of plaatjes verdraagt. Art. 2.7, lid 1, onderdeel b van het Bzv ziet op een aandoening die niet tandheelkundig is, en door de aandoening of behandeling van deze aandoening het gebit dermate verslechterd is, dat er geen tandheelkundige functie is of kan worden behouden of verworven gelijkwaardig aan die welke de verzekerde zou hebben gehad als hij de aandoening niet zou gehad. Tussen de aandoening van verzoekster, de kokhalsreflex, en het mogelijk verloren gaan van element 13 bevindt zich echter geen oorzakelijke relatie. Het element functioneert al jaren en er zijn geen signalen van ernstig erosief tandweefselverlies als gevolg van zuur in de mond. Verzoekster voldoet hiermee niet aan de voorwaarden voor bijzondere tandheelkundige hulp in de zin van art. 2.7, lid 1, onderdeel b van het Bzv.

Ten overvloede merkt het Zorginstituut op dat in het geval van verzoekster ook geen sprake is van een medische behandeling die zonder de tandheelkundige behandeling aantoonbaar onvoldoende resultaat zal hebben, zoals bedoeld in artikel 2.7, lid 1, onderdeel c, van het Bzv.

Conclusie

Op basis van de beschikbare informatie in het dossier kan geconcludeerd worden dat verzoekster geen (verzekerings)indicatie heeft voor de vergoeding van bijzondere tandheelkundige hulp. Het plaatsen van een implantaat (element 13) komt hiermee niet in aanmerking voor vergoeding ten laste van de basisverzekering.

Het advies

Het Zorginstituut adviseert op basis van de beschikbare informatie in het dossier het volgende:

Verzoekster heeft geen (verzekerings)indicatie voor de vergoeding van bijzondere tandheelkundige hulp.